

Vluchtelingen

Michel Martinus

2015

Lampedusa

Hoor hoe koraspelers de golven bezweren,
hun krachten breken. zodat de bootvluchtelingen het eiland bereiken om hun
leven in vrede veilig te stellen.

Zie hoe de branding de afstand afbakent, tussen 2 continenten, in een melodie,
waarin het avontuur tot gebed wordt, want dramatisch verloopt. Als de avond
tussen Libië en Italië valt, op de grens van leven en dood, zijn velen bij de
laatste signalen om hulp niet meer op het droge gekomen, om nog eens te
zingen over hun dromen en van waar gekomen. De zee heeft zich strak blauw
over hen heengetrokken zonder sporen na te laten. Dan spoelt het dode kind
onder onze huid aan en zijn ook wij betroffen.

vluchtelingen 1

de lange onbarmhartige weg van de dode aarde ligt open geschoten en door
bermbommen ingesloten, staat niet meer op de kaart en waar de weg al lang
geen weg meer is, doemt uit wind en wolken
een wapperend kamp op, achter houten palissanderhekwerk met bijna
opgesloten wanhopige,
die zich maar voor heel kort geborgen weten.

Gewoon verblijven tussen Geloof en Hoop, tot het dak, van hun dankbaarheid
door kou, eten en drinken, te dicht op elkaar ontoereikend wordt en de angst
hier te moeten blijven en nooit buiten de oorlog, alle verwoestingen, verlies en
verdriet aan te komen,
in de veiligheid van gevoel en geweten.

Ergens ver achter de wolken en diep in hun dromen,
bestaat er vrede, misschien wel,
in overvloed.

Vluchtelingen 2

in sloopauto's, op besprongen bussen, in overvolle treinen en in niet
zeewaardige bootjes. op oude fietsen en gammele karretjes, veelal te voet
strompelen ontheemden, geslagene, geestelijk en fysiek gewonden onze
grenzen over, op zoek naar rust, vrede en veiligheid.

Zij die het grote water levend zijn overgekomen in verduvelde vaartuigjes,
hebben have en goed met veel van hun geliefden verloren. Dan aankomen en
van alle verwachtingen, niets ervaren, opgevangen in overvolle steden,
gebouwen en kampen, slapen in de koude en natte stations, in de stad, naast de
rijkdom en warmte van de barmhartigheid.

Altijd ligt hun droom niet hier, maar ergens verder tussen hoop en geloof.
Verder weer, almaar verder
zonder te weten van waar en hoe ver daar.

Vluchtelingen 3

het gevoel van vingers onderhuids,
stilte die naar angst en verdriet geurt,
een stem die over oude wonden scheert,
de klank van tranen.

Wie verstaat de vluchteling, waarvoor een afstand,
geen afstand meer is.

wie herkent het lied van diepgewortelde vrees,
het onweer dat in aderen woedt,
de zang van heimwee en liefde,
gespalkt tussen vezels en regels?

Stille droom die zich uitlegt op onbegrepen papier,
namen door wind bereden,
ogen, die ongekende diepten peilen.
Tot het verlangen vorm is gegeven en
angsten verdwijnen, erkenning
zijn plaats krijgt, zal de wereld vol
vertrouwen,
met hun glimlach opnieuw beginnen.

En niemand wendt het hoofd meer af.

5-9- 2015
MM